

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudců JUDr. Vladimíry Čítkové a Mgr. Pavla Riedlbaucha ve věci

žalobce: **J. E.**, narozený dne xxx
trvale bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupený advokátem Mgr. Ivo Suchomelem
sídlem Durychova 101/66, 142 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 1 000 000 Kč s příslušenstvím a 242 500 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. února 2019 č. j. 23 C 12/2018-150

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé (ad I) a ve výroku o náhradě nákladů řízení (ad III) **potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 6 534 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 19. 2. 2019 soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 129 400 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 23. 1. 2018 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I), žalobu se žádostí, aby žalovaná byla uznána povinnou

zaplatit žalobci částku 1 113 100 Kč s příslušenstvím a úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 129 400 Kč od 17. 7. 2017 do 22. 1. 2018, zamítl (výrok II) a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 49 738 Kč k rukám jeho advokáta do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III).

2. Soud I. stupně rozhodl o nároku žalobce na zaplacení částky 242 500 Kč jako odškodnění za nezákonnou vazbu a na zaplacení 1 000 000 Kč jako zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání s tím, že ve vazbě byl nezákonně 247 dní, za jeden den vazby požaduje náhradu ve výši 1 481 Kč. Celkem žádal částku 366 000 Kč, žalovaná k jeho žádosti uhradila 123 500 Kč, za jeden den nezákonné vazby 500 Kč. Žalobce tvrdil, že proti němu bylo Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Policie hl. m. Prahy, SKPV, odborem obecné kriminality – první oddělení pod č. j. KRPA-96199-226/TČ-2014-000071 dne 9. 3. 2016 zahájeno trestní stíhání pro spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. i) zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za něž hrozilo uložení trestu odnětí svobody na 15 až 20 let, nebo výjimečný trest doživotí. Žalobce byl zadržen policejním orgánem a omezen na svobodě dne 9. 3. 2016 v 9:35 hodin, následně byl vzat do vazby. Dne 10. 11. 2016 vydal Městský soud v Praze rozsudek č. j. 47 T 11/2016-208, kterým žalobce zcela zprostil obžaloby podle § 226 písm. a) zák. č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestního řádu) a propustil ho z vazby s tím, že se nepodařilo dostatečně prokázat, že k uvedenému činu došlo, tím méně, kdo jej spáchal. O odvolání státní zástupkyně dne 3. 5. 2017 rozhodl Vrchní soud v Praze usnesením sp. zn. 8 To 46/2017, kterým podané odvolání zamítl. Žalobce byl více než rok vystaven psychickému tlaku, vyhlídce na strávení zbytku života ve vězení s cejchem úkladného vraha. Žalobce se dne 17. 7. 2017 obrátil na žalovanou se žádostí o odškodnění ve výši 366 000 Kč za nezákonnou vazbu, za 247 dní vazby po 1 481 Kč za jeden den vazby, a o 1 000 000 Kč za nezákonné trestní stíhání. Žalobce tvrdil vážné následky nezákonného stíhání pro svoji osobu, to, že byl podroben nejtvrdějšímu režimu vazby, zásahy do svého rodinného a pracovního života a důsledky v jeho komunitě.
3. Soud I. stupně vyšel z nesporných tvrzení účastníků a vzal za prokázané, že žalobce požádal žalovanou o poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu na skutkovém základě shodně vyličeném v žalobě, žalovaná před zahájením řízení ve vztahu k žalobci konstatovala, že žalobce byl nezákonně trestně stíhán, vyslovila mu za to omluvu a zaplatila mu 123 500 Kč za nemajetkovou újmu za vykonanou vazbu (ve výši 500 Kč za jeden den vazby za 247 dní vazby). Usnesením policejního orgánu ze dne 9. 3. 2016 č. j. KRPA-96199-226/TČ-2014-000071 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání trestného činu vraždy podle ust. § 140 odst. 2, odst. 3 písm. i) trestního zákoníku. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 3. 2016 č. j. 1 Nt 1004/2016-8 dle ust. § 68 odst. 1 trestního řádu z důvodu uvedených v § 67 písm. a) trestního řádu byl žalobce vzta do vazby s účinností od 9. 3. 2016. Dne 18. 8. 2016 byla na žalobce podána k Městskému soudu v Praze obžaloba, kterou mu bylo kladeno za vinu spáchání trestného činu vraždy podle ust. § 140 odst. 2 odst. 3 písm. i) trestního zákoníku, řízení bylo vedeno pod sp. zn. 47 T 11/2016. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2016 č. j. 47 T 11/2016-908 byl žalobce zproštěn podle § 226 písm. a) trestního řádu obžaloby, kterou mu bylo kladeno za vinu spáchání trestného činu vraždy podle ust. § 140 odst. 2, odst. 3 písm. i) trestního zákoníku. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2016 č. j. 47 T 11/2016-904 byl žalobce dle ust. § 71 odst. 2 písm. a) trestního řádu propuštěn z vazby na svobodu. Žalobce v trestním řízení uvedl, že před nástupem vazby bydlel na ubytovně, nepracoval. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2016, sp. zn. 47 T 11/2016, byl žalobce zproštěn obžaloby týkající se zločinu vraždy dle § 140 odst. 2), odst. 3) písm. i) trestního zákoníku podle § 226 písm. a) trestního řádu. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 8 To 46/2017, bylo zamítnuto odvolání státního zástupce proti zprošťujícímu rozsudku.

4. Soud I. stupně podrobně popsal svá zjištění získaná z provedených důkazů, a odvolací soud na obsah tohoto popisu v zájmu stručnosti svého rozhodnutí odkazuje. S citací jednotlivých ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (zkráceně OdpŠk). K nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání ve výši 1 000 000 Kč soud I. stupně dovodil, s poukazem na závěry Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, že vzhledem k žalobcovu trestnímu stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, je dán jak jeho nárok na náhradu škody (majetkové újmy), ale i odškodnění újem nemajetkové povahy vztahovaných mj. k tzv. nezákonnému (v odškodňovacím smyslu) trestnímu stíhání. Rozsudek, jímž byl žalobce zproštěn obžaloby, je rozhodnutím, jež ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, pro účely OdpŠk „nezákonným“, čímž zakládá nárok na náhradu škody i odškodnění újem nemajetkové povahy. Důvody takový nárok vylučující žalovaná netvrdila. Je tak dán odpovědnostní titul.

5. Soud I. stupně dále dovodil, že s ohledem na důsledky nezákonného rozhodnutí je na místě zadosti učinění v penězích. Vyšel z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a z následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře žalobce a přihlédl k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. K subjektivní nepohodě, v níž se žalobce v souvislosti s trestním stíháním ocitl, není sama o sobě odškodnitelnou nemajetkovou újmou, tou je dostatečně razantní objektivní zásahem do osobnostních práv trestně stíhané osoby, do její lidské důstojnosti, cti, dobré pověsti, soukromého, pracovního a rodinného života. Žalobce byl stíhán pro trestný čin vraždy podle § 140 odst. 2 odst. 3 písm. i) trestního zákoníku, za který bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit trest odnětí svobody v trvání 15 až 20 let, případně výjimečný trest na doživotí. Byl stíhán pro trestnou činnost obecně vnímanou jako zvlášť zavrženíhodnou, nadto spáchanou trýznivým způsobem. V průběhu trestního stíhání byl omezen na osobní svobodě, ale za to byl odškodněn samostatně. Žalobce byl ovšem v minulosti opakovaně soudně trestán. Samotné trestní stíhání žalobce trvalo 8 měsíců, tedy nikoli po dlouhou dobu, délka řízení odpovídala zejména náročnosti dokazování. Žalobce prokázal, že trestní stíhání mělo vliv na jeho vztah s bratrem žalobce, bratři se ale ani dříve příliš neviděli, od roku 2015 si volali nebo se viděli jednou za 14 dní. Po zproštění žalobce obžaloby jsou jejich vztahy na shodné úrovni, jako před trestním stíháním. Soud I. stupně dovodil, že došlo k narušení vztahu mezi žalobcem a jeho bratrem, který nebyl nijak intenzivní, po omezenou dobu. K narušení vztahu žalobce s dalšími osobami nedošlo. Žalobce neprokázal, že by trestní stíhání vyvolalo zásadně dehonestující negativní ohlas v jeho širším okolí, ani že by byl odvržen komunitou a odsouzen okolím. Žalobce dále neprokázal, že trestním stíháním byla dotčena jeho pozice na poli pracovních aktivit. Sám uvedl, že nepracuje, nebyl nikde trvale zaměstnán a ani trvale nepracoval. Bylo zjištěno, že práci v hotelu xxx skončil z důvodu problémů s jednou ze zaměstnankyň. Trestní stíhání žalobce bylo medializováno a dostalo se mu negativní mediální publicity, tuto skutečnost ale, jak soud I. stupně uvedl, nelze ve světle judikatury Nejvyššího soudu a Ústavního soudu přeceňovat (soud I. stupně poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 a nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3016/11), neboť nedošlo u orgánů činných v trestním řízení k vybočení z mezí povinnosti informovat. Informace v médiích pocházely z průběhu hlavních líčení, také zprošťujícímu rozsudku se dostalo mediální publicity. Bylo prokázáno, že žalobce v příčinné souvislosti s pobytem ve vazbě trpí xxx xxx poruchou, posttraumatická stresová porucha u žalobce prokázána nebyla. Poruchami spánku žalobce trpěl již před zahájením předmětného trestního stíhání. Soud I. stupně uzavřel, že žalobci vznikla újma ztotožnitelná se xxx xxx xxx, xxx, xxx,

žalobce mohl vnímat situaci úkorně a bolestně. Nebylo shledáno žádné excesivní chování orgánů činných v trestním řízení.

6. S obecným konstatováním, že trestní stíhání je vždy spojeno vždy s jistým individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob, danost a intenzitu újmy je vždy třeba prokázat. V posuzované věci dovodil, že s ohledem na uvedené je konstatování porušení práva žalobce, omluva žalované a odškodnění ve výši 80 000 Kč poskytnuté žalobci žalovanou dostačujícím odškodněním. Při porovnání výše zadostiučinění v penězích v jiných případech hodnotil soud I. stupně žalobcem uváděnou věc vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 123/2010, v níž trestní stíhání trvalo 1 rok, trestní sazba byla nižší, v rozmezí 10-15 let, ale také hrozil výjimečný trest, jednalo se o trestný čin vraždy, došlo k omezení osobní svobody, když z ničeho neplyne, že by byla odškodňována samostatně, trestní stíhání bylo medializováno a byly zjištěny zásahy do osobnostní sféry stíhané osoby. Ta byla obžaloby zproštěna podle § 226 písm. c) trestního řádu. V tomto případě byla jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu přiznána částka 48 000 Kč se závěrem, že obžalovaná byla důvodně podezřelou.
7. Nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 242 500 Kč za vazbu, kterou žalobce vykonal v období od 9. 3. 2016 do 10. 11. 2016, tedy po dobu 247 dnů, soud I. stupně shledal důvodným a dospěl k závěru, že žalobci náleží zadostiučinění v penězích ve smyslu ust. § 9 odst. 1 a § 31a odst. 2 OdpŠk. Vyšel z povahy trestní věci, z celkové délky omezení osobní svobody a následků způsobených v osobnostní sféře žalobce s tím, že samotné držení žalobce ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby, dále působí stres, nejistotu, úzkost apod. Žalobce byl na osobní svobodě omezen po dobu s ohledem na trestnou činnost, pro kterou byl stíhán, přiměřenou. Žalobce tvrdil, že byl podroben přísnějšímu režimu, byl omezen na osobní svobodě a mělo to na něj psychické následky, vyzván soudem I. stupně k návrhu důkazů svých tvrzení, žádné důkazy nenavrl, pouze uvedl, že ve vazbě byl v noci několikrát buzen, musel mít stále rozsvíceno a měl omezené možnosti pohybu, byl podroben ponižujícím prohlídkám, nemohl být v kontaktu se svou rodinou a přáteli a trpěl psychicky. Bylo prokázáno, že žalobce v důsledku vazby trpí xxx xxx xxx jako reakcí na stres spojený s pobytem ve vazbě, že jeho obtíže jsou lehkého charakteru, nevyžádaly si hospitalizaci, není pro ně ambulantně sledován, ani léčen. Příznaky posttraumatického stresu nejsou přítomny. Soud I. stupně tak shledal, že výkonem vazby došlo k narušení zdraví žalobce. Současně ale bylo prokázáno, že žalobce již měl zkušenosti s vězeňským prostředím, nebyl výkonem vazby nijak poškozen v zaměstnání, že žalobce není osobou veřejně činnou či jinak obecně známou či společensky uznávanou, nebylo nijak narušeno právo žalobce na partnerský a rodinný život, žalobce neměl manželku, partnerku, ani děti. Žalobce se před vzetím do vazby občas vídal se svým bratrem a občas si telefonoval s tetou, z toho nelze dovodit nějaký významný zásah do rodinného života. To, že žalobce ve vazbě nikdo nenavštívil, nelze přičítat k tíži státu. Nebyl shledán významný rozdíl mezi životem žalobce před vzetím do vazby a po návratu, žalobce nadále žije na ubytovně a s bratrem se stýká shodně jako před vazbou. Soud I. stupně uzavřel, že výkonem vazby tak bylo dotčeno zejména právo žalobce na osobní svobodu, svobodu pohybu a pobytu. V jeho případě je přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou výkonem vazby 700 Kč za 1 den vazby, a tedy celková částka 172 900 Kč. Tento závěr opřel o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30Cdo 2357/2010.
8. K přiznanému nároku přisoudil žalobci také právo na úroky z prodlení, v němž se žalovaná ocitla uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu. Žádost žalobce o odškodnění nemajetkové újmy byla žalované doručena dne 20. 7. 2017, žalovaná se ocitla v prodlení s úhradou nemajetkové

újmy ve výši 80 000 Kč za nezákonné trestní stíhání a částky 49 400 Kč za nezákonnou vazbu v období v úterý 23. 1. 2018.

9. S ohledem na uvedené soud I. stupně žalobě zčásti vyhověl a ve zbytku ji jako nedůvodnou zamítl.
10. O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl podle ust. § 142 odst. 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (zkráceně o. s. ř.) s tím, že rozhodnutí záviselo na úvaze soudu, žalobci tak náleží právo na náhradu nákladů řízení ve výši 49 738 Kč tvořenou soudním poplatkem ve výši 4 000 Kč, 7 odměnami advokáta za úkony právní služby (přípravu a převzetí právního zastoupení, podání žaloby, podání doplnění žaloby a účast na ústních jednáních dne 10. 7. 2018, 11. 9. 2018, 4. 12. 2018 a 19. 2. 2019) po 5 100 Kč podle ust. § 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, 7 náhradami hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu po 300 Kč a daní z přidané hodnoty v zákonné sazbě 21% podle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. O povinnosti žalované zaplatit náklady řízení k rukám advokáta žalobce bylo rozhodnuto dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř., o delší lhůtě plnění dle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.
11. Proti rozsudku podala odvolání žalovaná. Soud I. stupně vytkla nesprávné právní posouzení věci. Jakkoli souhlasí s hodnocením povahy trestní věci soudem I. stupně, vytýká mu, že nedostatečně reflektoval, že trestní stíhání žalobce trvalo 8 měsíců, žalobce byl osobou v minulosti opakovaně soudně trestanou, takže mu okolnosti trestního stíhání a prostředí vazby byly známy, byl osobou bez domova a sociálního zázemí. Bratr žalobce vypověděl, že rodina život žalobce - xxx žalobce, xxx a opakovanou trestnou činnost - těžce nesla. Vztahy žalobce s bratrem proto před trestním stíháním patrně nemohly být na zcela bezchybné úrovni, nadto jsou nyní na shodné úrovni jako před trestním stíháním. Soud I. stupně tak nadhodnotil dopad do vztahů s bratrem žalobce. Zásahy do zdraví žalobce byly prokázány pouze v souvislosti s výkonem vazby, utrpěnou xxx xxx xxx. Tento zásah byl žalovanou odškodněn již v mimosoudním projednání, žalovaná považuje částku 500 Kč za den vazby za dostačující. Soud I. stupně nevyvodil správné závěry ze srovnání posuzované věci a věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 123/2010. Ačkoliv jsou jisté znaky případů stejné, soud I. stupně zcela nezohlednil trestnou minulost žalobce a jeho znalost průběhu trestního stíhání a výkonu trestu odnětí svobody, jeho sociální postavení (xxx xxx, xxx) a skutečnost, že žalobce byl důvodně stíháný. Žalobci skončily poslední zkušební doby u podmíněných trestů odnětí svobody ke dni 1. 6. 2016 a 19. 9. 2017, tedy ještě v průběhu předmětného trestního stíhání, celkem byl žalobce dvakrát ve výkonu trestu odnětí svobody. V této situaci nelze u žalobce jednoznačně odlišit vlivy jednotlivých trestních stíhání. Nelze také přehlédnout, že v odůvodnění rozhodnutí o odvolání v trestním řízení žalobce je uvedeno, že podezření vůči osobě obžalované na základě výsledků provedeného dokazování sice přetrvává, ale v závěru o jeho vině toto podezření nepostačuje. Žalovaná uzavřela, že poskytnuté konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a již vyjádřená omluva jsou zcela dostačující na odčinění nemajetkové újmy způsobené žalobci trestním stíháním. Jako odškodnění nemajetkové újmy za vazbu je plně dostačující již poskytnuté zadostiučinění v penězích ve výši 500 Kč za den vazby, celkem 123 500 Kč. Žalobce neunesl břemeno důkazní o tom, že by jeho újma byla takové intenzity, aby odůvodňovala navýšení zadostiučinění v penězích za vazbu a přiznání jakéhokoli zadostiučinění v penězích za trestní stíhání. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že se žaloba zamítá, a aby žalované přiznal náhradu nákladů řízení.
12. Žalobce ve vyjádření k odvolání žalované sporoval důvodnost jejích námitek s tím, že soud I. stupně zohlednil osobnost žalobce i jeho trestní minulost. Ačkoli byl žalobce již dříve stíhán pro

drobnou kriminalitu, která je častým průvodním jevem života na ulici, nikdy nebyl stíhán pro násilnou trestnou činnost, tím méně pro úkladnou vraždu spáchanou zvláště trýznivým způsobem. Není zřejmé, jak by měl fakt, kdy žalobci končila zkušební doba, ovlivnit výši způsobené újmy. Žalobce netrpí psychickou újmou v důsledku předchozího podmíněného trestu a zkušební doby, ale z neoprávněného důvodu stíhání za bestialní vraždu, což znalecký posudek zcela jasně vymezil. Žalovaná pak svojí argumentací ignoruje judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž při posuzování výše odškodnění nemůže být jakkoli zpochybňována nevina žadatele, o níž bylo pravomocně rozhodnuto v trestním řízení. Není také pravda, že by trestní řízení trvalo pouze 8 měsíců, od 8. 3. 2016 do 10. 11. 2016 trvalo řízení do rozhodnutí v prvním stupni. Státní zástupkyně podala odvolání trestního stíhání žalobce tak protáhla až do 3. 5. 2017. Trestní řízení tak trvalo 14 měsíců, 8 měsíců trvala pouze vazba žalobce. Na závěry rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 č. j. 17 C 84/2017-37 žalobce poukázal pro kontrast mezi rozhodnutím o náhradě nemajetkové újmy za frustrující pocity a nedůvěru v právní stát a závěrem žalované, že za 14 měsíců stíhání na základě naprosto nepostačujících důkazů konstatování porušení práva zcela odpovídajícím odškodněním vzniklé újmy. K nároku na odškodnění za vykonanou vazbu žalobce uvedl, že minimální částka není dostatečná, taková náhrada by byla v rozporu s principem proporcionality. Žalobce byl umístěn v té nejtěžší možné vazbě, žalovaná je subjektem, který režim vazby vytváří. Žalobce zhodnotil rozhodnutí soudu I. stupně v tomto směru jako správné. Dodal, že pro rozhodnutí je důležitá také souladnost s dobrými mravy, a navrhl potvrzení rozsudku soudu I. stupně.

13. Odvolací soud po zjištění, že odvolání žalované bylo uplatněno včas, naplňuje požadavky ust. § 205 odst. 1 o. s. ř. a obsahuje odvolací důvod stanovený v ust. § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř., projednal je se souhlasem obou účastníků ve smyslu ust. § 214 odst. 3 o. s. ř. bez nařízení jednání a přezkoumal správnost rozhodnutí soudu I. stupně i řízení, které předcházelo jeho vydání (ust. § 212, § 212a o. s. ř.). Byl vázán mezemi odvolání žalované, již byl rozsudek soudu I. stupně napaden ve vyhovujícím výroku o věci samé a v akcesorickém výroku o náhradě nákladů řízení, zatímco v odvoláním nedotčeném výroku o částečném zamítnutí žaloby nabylo rozhodnutí soudu I. stupně samostatně právní moci podle ust. § 206 odst. 2 o. s. ř. Odvolací soud shledal odvolání žalované nedůvodným.
14. Soud I. stupně objasnil úplně skutkový stav věci a odvolací soud z jeho zjištění vychází. Na jeho základě se plně ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že je na místě částečně vyhovět požadavku žalobce na zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání v penězích. Nebylo sporu o tom, že žalobci se před zahájením řízení dostalo zadostiučinění ve formě omluvy žalované a konstatování porušení zákonného práva žalobce. Odvolací soud se ale ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že takové odškodnění za nezákonným trestním stíháním žalobce není s ohledem na konkrétní okolnosti věci dostatečné. Žalobce byl stíhán pro zvláště závažný trestní čin, navíc s tvrzením, že byl proveden zvláště brutálně. Při posouzení povahy trestní věci, se závěrem, že trestní řízení nebylo s ohledem na složitost věci nepřiměřeně dlouhé, a při zvážení následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, z nichž žalobce prokázal jen dočasné zhoršení vztahů s bratrem, které se následně napravily na původní úroveň, zhodnocení zdravotního poškození žalobce prokázaně zaviněného pobytem ve vazbě spočívající ve vzniku xxx xxx xxx v nižším rozsahu, současně při vědomí předchozí trestní minulosti žalobce, který byl dvakrát ve výkonu trestu za majetkovou trestnou činnost, nikdy ale nebyl ve vazbě, a po porovnání posuzovaného nároku s výší finančního zadostiučinění poskytnutého v obdobném případě, při vědomí jeho odlišností, z něhož soud I. stupně vyšel, se odvolací soud ztotožnil i se závěrem soudu I. stupně, že je přiměřené a odpovídá zásadě proporcionality přiznat žalobci jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné trestní stíhání finanční částku 80 000 Kč. Jakkoli ve srovnávaném případě byla přiznána nižší částka

zadosti učinění za nemajetkovou újmu, nebyly v něm shledány dopady do zdravotního stavu poškozené osoby, jejíž stíhání bylo založeno na rozdílu od žalobce na důvodném podezření ze spáchání trestného činu vraždy. V případě žalobce soud v trestním řízení konstatoval pochybnosti nejen o tom, kdo čin měl spáchat, ale dokonce o tom, zda k němu došlo, již na počátku řízení.

15. Odvolací námitky žalované nemohla na správnosti rozhodnutí soudu I. stupně ničeho změnit. Pokud žalovaná namítá, že trestní řízení trvalo 8 měsíců, není to správný údaj, po tuto dobu běželo trestní stíhání do doby rozhodnutí soudu I. stupně, po němž následovalo ještě řízení odvolací. Jakkoli je pravda, že žalobce byl v době nezákonného stíhání osobou v minulosti opakovaně soudně trestanou, a soud I. stupně tuto skutečnost hodnotil, je třeba současně vzít v úvahu, že žalobce byl v minulosti dvakrát pro trestné činy majetkové povahy podroben trestu odnětí svobody, nikdy ale nebyl ve vazbě. Sama skutečnost, že žalobce byl osobou xxx xxx a xxx xxx, nemůže mít bez dalšího vliv na intenzitu zásahu nezákonného stíhání do jeho osobnostní sféry. To, že by vztahy žalobce s jeho bratrem byly před trestním stíháním na zcela bezchybné úrovni, žalobce ani netvrdil. Zásah do zdraví žalobce byl prokázán sice v souvislosti s výkonem vazby, takto vzniklá generalizovaná úzkostná porucha je ovšem logicky také důsledkem celého nezákonného stíhání žalobce.
16. Odvolací soud pak přisvědčil soudu I. stupně také v tom, v jaké výši je důvod odškodnit žalobce za vazbu. Bylo postaveno najisto, že v ní se žalobce nacházel v době od 9. 3. 2016 do 10. 11. 2016, tedy 247 dnů. Při stanovení výše zadosti učinění za jeden den vazby odvolací soud s odkazem na zhodnocení věci soudem I. stupně, s nímž se ztotožňuje, s ohledem na povahu trestní věci, délku omezení osobní svobody a následky způsobené v osobnostní sféře žalobce – především znalecky prokázaný dopad pobytu ve vazbě do jeho zdravotního stavu – sdílí závěr soudu I. stupně o důvodech pro její vyčíslení částkou 700 Kč. Pro vyšší odškodnění neshledává prostor s ohledem na předchozí minulost žalobce, pro něhož nebylo omezení osobní svobody, jakkoli mírnější formou výkonu trestu, již z minulosti neznámou věcí.
17. Správně soud I. stupně posoudil také otázku prodlení žalované s plněním žalobci. Z důvodů soudem I. stupně vysvětlených se žalovaná s plněním ocitla v prodlení dnem následujícím po datu uplynutí šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, tedy dnem 23. 1. 2018. Od tohoto data má žalobce právo na zaplacení přisouzené částky se zákonným úrokem z prodlení.
18. Správně soud I. stupně rozhodl také o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky navzájem, a i v tomto směru je možno na odůvodnění jeho rozhodnutí odkázat.
19. Odvolací soud proto podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil rozsudek soudu I. stupně v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé (ad I) a v souvisejícím výroku o náhradě nákladů řízení (ad III).
20. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 3 o. s. ř. s tím, že rozhodnutí záleželo na úvaze soudu, a žalobce tak byl plně úspěšný. Náleží mu proto plná náhrada nákladů řízení tvořených jedním úkonem právní služby advokáta za vyjádření k odvolání žalované ve výši 5 100 Kč ve smyslu ust. § 11 odst. 1 advokátního tarifu, jedna náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu a 21% DPH z částky 5 400 Kč, tedy 1 134 Kč. Žalobce tak v odvolacím řízení účelně vynaložil 6 534 Kč. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. při vědomí o organizačně technických možnostech žalované plnit, o místu plnění podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.)

Praha 28. srpna 2019

JUDr. Ludmila Petráková v. r.
předsedkyně senátu